

To Marcus once again : poëzie is eenzaam

*poëzie is eenzaam, collega:
vuisten maken in een broekzak,
strelend bewegen langs
een afwezige huid*

*soms beurelen in een bos
zoals mannelijke dieren
een gewei van majesteit
op ons hoofd gelijk
een narrenmuts*

*gedenk de lezer hoe die
als een verdwaalde kever
het blad van onze woorden
betast op zoek naar eetbaarheid*

*we delen eenzame broden uit
nauwelijks beter verteerbaar
als zand, en wijn uit een fles
die al dagen open staat*

*poëzie is een krant uit
een papiermand, ergens
bij een gesmede brug
over een vermaarde rivier*

*woorden gaan van clochard
naar clochard in een handschoen
zonder vingers: who reads
yesterday's papers*

*ja, wie ziek van heimwee
wil bewaren wat verloren
ging – poëzie bezweert
de leegte, geeft stemmen
klank zonder keel*

*poëzie zegt: pas op de bloemen,
ze bloeien onder deze straatsteen*

Staf De Wilde, Lappersfort Poets Society
gedicht voor Marcus Cumberlege als kindof answer